

180 ГОДИНИ СУ "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"

**ВРЕМЕТО Е В НАС
И НИЕ СМЕ ВЪВ ВРЕМЕТО**

**УЧИЛИЩЕ ЗА ПРИМЕР,
УЧИЛИЩЕ НА БЪДЕЩЕТО**

Скъпи ученици, уважаеми колеги,

Величествено и благородно дело е да създадеш училище, да му вдъхнеш неповторим дух и с любов да го предадеш на поколенията, за да го пазят и развиват. Такова благородно дело е създаването на СУ „Васил Левски”, обединяващо онова позитивно и съзидателно начало, което се носи само в сърцето. Днес всички ние отбелязваме това значимо събитие, което несъмнено е част от историята на българското образование и е повод за гордост и равностетка за извървения път.

Вече 180 години нашето училище следва заветната мисъл на Апостола: „Времето е в нас и ние сме във времето“, за да се утвърди като духовен храм на знанието и светлината. Гордеем се, че се вглеждаме в миналото, за да отправим поглед в бъдещето и да не се страхуваме от предизвикателствата. Благодарим за пламъка и ентусиазма на учителите първостроители, достойно пренесли благородното си дело да обучават и възпитават. Днес ние следваме техния възрожденски дух, като умело го пренасяме в света на иновациите и изкуствения интелект.

Уважаеми учители,

Вие сте началото и вярата в бъдещето. Всички вие знаете високата цена на успеха. Докажете, че с търпение и отговорност изграждате личности, които се учат в Училище за пример, превърнали сте всяка класна стая в необятна вселена за активно учене и творческо преподаване.

Скъпи ученици,

Бъдете дръзки, упорити и успешни!

Гордейте се, че сте възпитаници на СУ „Васил Левски“.

Помнете, че знанията, придобити ДНЕС, са гаранция за успешното УТРЕ!

На всички ученици, учители и служители пожелавам здраве, силен дух и воля, за да вървят всеотдайно по пътя напред, да преоткриват пътя на новото време и светлината на озарените от слънцето върхове. И нека никога не забравяме, че ако печелим ние, печели целият наш народ.

Милена Михайлова – директор на СУ „Васил Левски“ – град Хасково

КРАТКА ИСТОРИЯ НА СУ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ”

180 години история са венец от духовност, знание и родолюбие. Историята на Средно училище „Васил Левски“ в град Хасково е неразделна част от историята на българската просвета в региона. Началото ѝ се поставя през 1846 година, когато в Хасково отваря врати първото новобългарско училище – значима крачка към духовното пробуждане и културното развитие на местната общност в годините на Възраждането. Още от самото си създаване училището се утвърждава като огнище на знание, родолюбие и стремеж към образование на роден език.

През годините училището извървява дълъг и достоен път, белязан от исторически превратности, обществени промени и образователни реформи. Учебното заведение преминава през различни етапи на развитие, отразяващи обществените, политическите и образователните промени в страната. То устоява на изпитанията на времето, като непрекъснато обновява своя облик, но остава вярно на своята мисия – да възпитава духовно извисени, образовани и отговорни личности. В различните етапи на своето развитие училището разширява своята структура и профил, отразявайки потребностите на обществото и стремежа към съвременно образование.

В края на XX век настъпват важни преобразувания. През учебната 1978/1979 година училището се обединява с Втора политехническа гимназия „Д-р Асен Златаров“, с което се създава Единно средно политехническо училище „Васил Левски“. След промените в началото на 90-те години, през 1991 година, то поема нов път като Средно общообразователно училище, а по-късно – като Средно училище „Васил Левски“, съчетавайки традициите с изискванията на съвременното образование.

През цялото си съществуване училището носи името на Апостола на свободата – Васил Левски, което не е само символ, а и морален ориентир. Името на Васил Левски не е просто патрон, а нравствен завет. То е символ на свободолюбие, честност и саможертва – ценности, които в продължение на поколения са вплитани в образователния и възпитателния процес. В този дух хиляди ученици са поели по своя житейски път, изградени като достойни граждани, професионалисти и личности с активна обществена позиция.

Днес училището продължава да съчетава богатото си историческо наследство със съвременни образователни практики, като остава верен пазител на традициите и активен участник в бъдещето на българското образование.

На прага на своя 180-годишен юбилей Средно училище „Васил Левски“ – гр. Хасково, с признателност се обръща към своето славно минало, с уважение към труда на своите учители и с уверен поглед към бъдещето. Училището продължава да бъде пазител на духовните традиции и живо средище на знание, което с достойнство носи отговорността да гради следващите поколения в името на България.

ИСТОРИЯТА СЕ ПИШЕ ТИХО - В КЛАСНИТЕ СТАИ...

Именно там – в класната стая – се усеща как времето оставя следа. В пространството между думите, погледите и въпросите се ражда онази тиха история, която не се записва в летописи, но се помни цял живот. Вече десет години професионалният ми път е свързан със СУ „Васил Левски“ – гр. Хасково. Тук израснах като учител, тук осъзнах тежестта и смисъла на професията, която избрах.

Българският език и литературата за мен са път към човека. В часовете си търся срещата с текста като живо преживяване, а не като задължение. Стремя се да възпитавам чувствителност към думите, уважение към мисълта и смелост да се задават въпроси. Вярвам във високостта, но и в доверието, защото истинското учене се случва там, където има диалог.

Учениците са моите събеседници - различни, търсещи, понякога несигурни, но винаги способни да надскочат очакванията. За мен е важно да ги науча не само как да четат текстове, а как да четат света около себе си, да защитават позицията си и да вярват в собствения си глас. Учителят не дава готови истини - той отваря врати.

Днес, когато времето събира в едно 180 години памет, усилие и смисъл, се обръщам към хората, които продължават този път. На учителите пожелавам да не се уморяват да вярват - защото всяка запалена искра остава, дори когато не се вижда веднага. На учениците пожелавам смелост да бъдат различни, да мислят свободно и да носят думите като отговорност, а не като тежест.

Горда съм, че съм част от тази дълга и жива история. Че моят глас, моите уроци и моето присъствие са вписани в онзи невидим летопис, който се предава от клас в клас, от учител към ученик. Историята на СУ „Васил Левски“ не е само минало – тя е днешният ни избор и утрешната ни отговорност.

Галя Ванчева – старши учител по български език и литература

ЕЗИКОВИ УМЕНИЯ И ЧЕТИВНА ГРАМОТНОСТ

Казвам се Надя Славчева Ангелова и съм учител по български език и литература в прогимназиален етап (5. до 7. клас). Основен акцент в преподавателската ми дейност е изграждането на стабилни езикови умения, четивна грамотност и умение за ясно устно и писмено изразяване.

В часовете си прилагам разнообразни и интерактивни методи на обучение, които стимулират интереса към българския език и литература, развиват критичното мислене и насърчават активното участие на учениците. Стремя се да създавам подкрепяща и мотивираща учебна среда, в която всеки ученик да се чувства уверен и насърчен да развива своя потенциал.

Вярвам, че ролята на учителя е не само да предава знания, но и да възпитава отношение към словото, ценностите и отговорността, необходими за личностното израстване на учениците.

Надя Ангелова – старши учител по български език и литература

ИСТОРИЯТА - УРОК ЗА МИНАЛОТО, НАСТОЯЩЕТО И БЪДЕЩЕТО

Казвам се Тодор Константинов Ангелов и съм учител по история и цивилизации в СУ „Васил Левски“ – гр. Хасково.

В своята работа се стремя да превърна изучаването на миналото в жив и смислен процес, който развива историческото мислене, гражданската отговорност и интереса на учениците към културното наследство.

Вярвам, че историята не е просто сбор от дати и събития, а важен урок за настоящето и бъдещето. Затова насърчавам учениците да мислят критично, да задават въпроси и да правят връзка между миналото и съвременния свят.

Моята цел като учител е да възпитавам активни, информирани и отговорни млади хора, които познават корените си и осъзнават значението на историческата памет.

Тодор Ангелов – учител по история и цивилизации

МИСИЯ НАГОРЕ

Най-строгийт учител е животът и в неговото училище няма ваканция. Най-мъдрият учител е букварът - от него извира жаждата за познание. Най-добрият учител е този, който успее да научи децата сами да отворят вратата за знания, а не този, който ги пробутва през нея. Този, който знае, че образованието е това, което става, а не това, което се забравя бързо. Този, който, учейки най-малките, учи и себе си. Този, който преподава и предмети, които не са включени в учебната програма като толерантност, логика, човечност. Този, който не се страхува да направи голяма крачка, защото знае, че пропаст не се преодолява с два малки скока. Този учител е НАЧАЛНИЯТ!. И той не е само учител. Той е по мъничко и писател, и поет, и художник, и музикант. Той, учителят на малките, проправя пътя на големите, извайва гениите, моделира великите творци. А след време някоя велика личност ще знае, че зад гърба си е имала подкрепата на един малък, но осъзнал мисията си учител, защото именно началният учител може да се нарече мисионер. Именно той посява първото семе в неразораната нива на познанието. Именно неговият труд е безсмислен, ако не е всеотдаен. Началният учител е дълготърпелив с децата. Той не спира да очаква тяхното изправяне. Пълен е с благост и учи най-малките със собствения си живот. Той ги обича и любовта му към тях не завижда, не се гордее, не се превъзнася. Той е кротък и смирен по сърце, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда не се радва. Той всяка детска грешка извинява, на всяка дума вярва, винаги се надява, непрекъснато прощава. Началният учител не се задоволява с по-малко - той иска всичко и най-доброто за своите възпитаници, защото в детето вижда не само ученика, но и човека, когото трябва да укрепи в самото начало за безкомпромисното училище - живота. За него трябва да бъдат независими, силни и свободни личности. Началният учител може да ги направи такива. След него е възможно да се гради. Нагоре.

Станка Йорданова Костадинова – начален учител

ПОХВАЛНО СЛОВО ЗА ВАЛЕНТИНА КОРЧАКОВА

Валентина Корчакова беше боготворена от своите ученици. За мен и много от тях тя винаги ще си остане икона, защото можеше да служи като еталон за човек и специалист. Помня, че много често се събирахме с нея в извънучилищна среда. Тя се грижеше да не пропуснем значимо културно събитие в града. Помня, че когато я питахме за някой нашумял автор през онези години, тя срамежливо се усмихваше и казваше: „Аз не познавам добре този автор“ и говореше за него най-малко половин час. А колко ли можеше да говори за авторите, които познава. Радвам се, че макар за кратко се докоснах до магията на нейното преподаване. Нейните уроци бяха много далече от всякакъв формализъм. Тя можеше да бъде и Шехеразада, и Конфуций, и Сара Бернар. Нейната артистичност ѝ помагаше да ни пренася в други времена и епохи, да преживяваме съдбите и драмите на писатели и герои. Но уроците на Валя Корчакова никога не бяха моноспектакли. Тя така умееше да ни активизира във фронталните беседи, че ние се чувствахме като актьори на сцена. Наподобяваше едновременно режисьор и диригент. Валя Корчакова бе истински издирвач на таланти с невероятни сензори за младите дарования, които похваляха и растяха под нейна грижа.

Едно от най-големите постижения в нейното мащабно учителско дело бе създаването на драматичен кръжок от нейни ученици. Валя Корчакова създаде почти професионална труппа. Да попаднеш там, бе въпрос на чест и престиж. Още се говори за нейните училищни постановки на „Милионерът“ от Йордан Йовков, „Женско царство“ от Ст.Л.Костов, „Сън в лятна нощ“ и „Дванадесета нощ“ на Шекспир, „Цар Иван Шишман“ от Камен Зидаров. От нейния драматичен състав излязоха звезди на българското кино и сцена. Нейни ученици са Костадин Костадинов – актьор от ДТ „Апостол Карамитев“, Пламен Пеев – актьор от НТ „Иван Вазов“, София Кузева, изиграла една от най-емблематичните роли в българското кино от филма „Вчера“ и други известни имена.

Валя Корчакова даде стимул и на мен. Няма да забравя никога, когато ми върна една писмена работа. Думите ѝ бяха: „Ти трябва да пишеш! За мен ти си писател! Това е твоето бъдеще!“.

За съжаление хората, с които по-късно ме срещна животът, не бяха толкова искрени и добронамерени. Те ме накараха да се усъмня в способностите си и да се откажа за дълъг период от писането, но четиридесет години по-късно прогнозата на Валя се сбъдна. Днес аз съм автор на четири книги с белетристика и член на два писателски съюза.

Валя Корчакова винаги ще живее с нас чрез своите непреходни съвети. Тя никога няма да бъде забравена от тези, на които помогна да се докоснат до съвършенството на родния език, на тези, които посвети във великото тайнство на изкуството.

Автор: Зоя Димова

БЛАГОСЛОВИЯТА

В памет на моя прадядо Петър Тиров, или
Петри Воевода, както е бил известен тогава.

Петри Воевода се обърна с гръб към другарите си, за да не виждат сълзите в очите му, защото никой не трябваше да знае как прочутата му твърдост се пропуква. Неговите хора току-що му донесоха страшните новини. Сестрата на войводата била подложена на публично поругаване, изнасилена и малко след това намерена да виси обесена на една греда в опожарената им къща. Тя посегнала на живота си, понеже не могла и за миг да преживее позора си. Майката на войводата умряла от изтезанията, на които била подложена в Кървавата кула на Тесалоники. Заливали я с вряща мазнина, забивали клечки под ноктите ѝ, докато издъхнала, но не издала нищо и никого. Останалите двама братя, другата сестра и бременната му жена успели да се укрият в гората.

Войводата остави слънцето да изсуши солените сълзи по лицето му, оставящи парещи, стягаща дيريا по кожата. Той седна покрусен на белия камък, върху който преди малко беше стъпил и гледаше димящите села в долината. Това въстание, като и другите, не бе сполучило и тези надежди бяха попарени. Преди пет години турците бяха убили баща му и един от по-малките му братя. Тогава той издири и посече всички, които бяха посегнали на родната му кръв, но сега неговите ръце бяха от камък и висяха надолу като изсъхнали. Гневът му бе удавен в кръвта, която се лееше наоколо, а неговата болка беше задушена в хилядите вопли, ечащи навред.

– Що ще правим сега, войводо!? – попита един от другарите му, стискайки дръжката на ножа в пояса си.

– Ще одим при своите в България – каза Петри комита, мислейки за нероденото си дете.

Мирният живот помагаше всичките му предишни рани бавно да се затварят. Те зарастаха и кървавите спомени избледняваха, оставяйки място на светлите, новородени надежди. Войводата имаше късмет – на родна земя търговията му потръгна повече от добре, братята му помагаша и се подчиняваха като негови четници. Неговата жена най-сетне си отдъхна, а дъщеря му Параскева, носеща името на убитата си баба, растеше като истински комита и всяваше страх даже у момчетата. Войводата нямаше друг кахър, освен сестра си Миланка, която, откакто се замоми, започна да разлайва кучетата. Не му стигаше онзи нахален чиновник от Филибето, надушил добрата ѝ зестра, след това пияният пройдоха – кръчмарски музикант, после хитрият овдовял съсед, а сега някакъв... Ех...

– Бате, видели нашата каракуда на панаира с оня читак... шамия армаган да ѝ купува – нахлу в стаята по-малкият брат Танас.

– Е, дека е Миланка?

– Саралия точи...

– Кажи ѝ да дойде!

Хубаво русо момиче с овално румено лице и ръце, потънали в тесто, се изкачи по скърцащото дървено стълбище.

– Кажи, дъще майчина, от дека имаш тая шамия?

Момичето гледаше дръзко с големите си пъстри очи и не отговори.

– Кой ти я дарува, казувай!

– Е, па що требе некой друг да ми я дарува!? Аз пари си имам!...

Момичето избърса ръка в престилката си и извади от джоба една кесия, в която дрънчаха монети.

– От дека имаш пари, казувай? – попита Танас, мъчейки се да докара гласа на батя си.

– Аз ѝ ги давам! – рече войводата.

– Е, па аз си ги собирам! – каза наперено момата, гледайки ядосано към по-малкия си брат.

– Кратиха ли се харните момчета у Българско, та до османлиите допре.

– Че на кой му стиска да ме посака от вази?

Петри комита погледна учудено – за първи път виждаше сестра си с други очи, как не бе забелязал досега, че бе пораснала толкова бързо.

– Чекай още малко и твоият късмет ще дойди!...

– Някоя година отгоре ми и дъртите аги ке почнат да се назлъндисват на мене.

– Що думаш, дете си още!

– Всичките ми дружки деца имат.

– Аз момче ке ти найда!

– Бива! Ке чекам синот на царот да ме посака...

– Чекай, имай ми вера! Бог ке ми помогне!

– Може и Аллах да ти помогне!

– Имай страх от Бога, уста богохулна! – скочи от мястото си войводата. Миланка се изчерви, наведе глава и се прекръсти.

– До днеска жена не съм удрял, ама и туй да сторя за малце...

– Прощавай, бате, работа ме чека! – Миланка бързо изтърча до огнището да довърши саралията си.

Петри Воевода влезе в дюкяна на Али ага. Беше затыкнал в пояса си нож и пищови както във времето, когато ходеше по Балкана, а зад него вървяха братята му Танас и Митре, също въоръжени.

Зад тезгяха стоеше млад човек с гъста тъмна коса и топли кафяви очи. Облеклото му беше полуориенталско, полуевропейско, както на другите трима мъже.

– Добре сте дошли! – рече стопанинът и извади локум.

Комитата блъсна чинията с почерпката и розовите парчета се разхвърчаха из помещението.

– Дойдохме да ти казуваме повече да не закачаш сестра ни, оти живи че ви изгорим.

– Защо ще ме гориш, Петри Воевода? Какво лошо съм ти сторил? – Младият мъж запази завидно самообладание и гледаше комитата право в очите.

– Пак ти повтарям: само да те видя с нея да си хортуваш... – Петри Воевода извади дългата си кама от канията и продължи: – Знаеш ли с туй чудо колко като тебе съм изпратил при Аллахо?

– Може да си пратил много, но не са били като мене – каза младежът и продължи да гледа спокойно право в горящите зелени очи на войводата, които мятаха искри под гъстите, свъсени вежди. За първи път войводата се чувстваше леко смутен, а може би не искаше да признае, че този младеж започваше да му харесва.

– За последен път ти казувам: гледай си твоите ханъми и сестра ми повече не задирай!

– Не искам ханъма, искам само Миланка. И друга жена няма да погледна. Тя също друг мъж няма да погледне.

– Казах, що имах да казувам!... Другият път ханджарот ми че хортува...

Беше привечер. Танас и Митре се прибраха от лозето, където ги беше изпратил войводата. А той самият беше по работа във Филибе заедно с жена си.

– Параскеве чедо, дека е тетка ти Миланка? – попита силно разтревожен Танас племенницата си.

– Е, па не знам! – Кажи бре, керко, кажи на чиче си, хълва ке ти купя!

– Не ща хълва! – каза с изражение на пресищане детето от най-високия клон на крушата.

– Рахатлокум ке ти купя!

Не ща рахатлокум! – каза с още по-голяма досада малката.

– Кажи бре, кажи, чедо! Във Филибе ке те одим да видиш кокони, кокони в пайтони, кокони с капели и с омбреди.

Детето сериозно се замисли. В същия момент прогърмя гласът на Митре от вътрешността на къщата:

– Гледай, гледай, Танасе, пуста кесия от хълва, пуста кесия от рахатлокум, а от дека са?...

– От дюкянот на Али ага!...

– А-а-а... затуй не сакаш благо, а!? – размаха пръст към племенницата си Танас.

– Забегнала е, Танасе! – рече отчаяно Митре.

– Забегнала е! – удари се по челото Танас.

– Нема да те водим във Филибето! – добави той, размахвайки шамар срещу малката инатчийка.

– Е, харно, веке ке ви казувам сичко.

– Га забегнаха? – сложи ръце на кръста Митре.

– Тамам удари камбаната...

– Близо са! – потърка се доволно по корема Танас.

– Де ще бегат? – пак попита Митре, без да сваля ръцете от кръста?

– Ке одят в Стамбула града голема и мене там ке земат... ако си мълча.

– Ке те земат фашкии! – изръмжа Митре.

Войводата вървеше напред-назад из широкия салон с наведена глава и със скръстени ръце на гърба, от време на време от устата му се изпускаше по някоя цветиста попържня. В този момент той поглеждаше гузно и крадешком към жена си, която кършеше ръце, седнала върху плетения виенски стол, и се правеше, че нищо не чува. Вратата изведнъж се отвори от нечий ритник и в помещението нахлуха Митре и Танас, влачейки под двете подмишници завързаната си сестра.

– Фатихме я, фатихме я, бате, разпасаната магарица! – провикна се Танас със сияещо лице.

Войводата се приближи към него, за миг втренчи очи в глуповатата му усмивка и го зашлеви с най-звучната плесница, която можеше да му нанесе. Момчето едва запази равновесие, бузата му пламна и в същия момент то двойно повече се изчерви от срам. Митре се сви в кожата си и не посмя да отдума.

– А с него що сторихте?

– Лежи вързан на дворот. Решихме с тебе да се спитаме що да го сторим – рече Митре, без да посмее да вдигне наведената си глава.

Войводата отново вдигна тежката си длан. Жена му Мария пак подскочи, мислейки, че ще последва втори удар, но комитската ръка се спусна спокойно и потупа одобрително открития тил на Митре. Само Миланка седеше с вдигната глава и гледаше брат си право в очите.

– Що чекаш още!? Що ме не трепеш!? Ако ме не утрепеш, аз сама ке се утрепем!

Войводата извади ножа, с който никога не се разделяше, и тръгна към сестра си. Мария извика и покри с ръце устата си, за да заглуши следващия вопъл.

– Тихо, невясто! – изкомандва той.

Момчетата не смееха да вдигнат глави. При вида на приближаващото се острие Миланка затвори очи и устните ѝ зашепнаха молитва.

– Айде, що чекаш, казах си молитвата! – извика тя с лице, извърнато настрани.

В същия момент девойката усети ръцете си свободни и отваряйки очи, тя видя, че срязаното въже се търкаля в краката ѝ.

– Айде, свободна си да одиш, дето сърце ти сака! Момичето гледаше с невярващ поглед.

– Затриха ми едната сестрица, че и другата ли аз да затрия!?

Миланка се разплака, а всички други си отдъхнаха.

– Имаш благословията ми, сестро!

Автор: Зоя Димова

ПО СЛЕДИТЕ НА ЕДНА АНКЕТА

И аз съм преминала през училище „Васил Левски“. Спомням си как тогава ние, учениците, сърдито мърморехме и го наричахме „Бялата бастилия“. Тогава още не си давахме сметка през каква висока школа преминаваме. Но резултатите могат да се оценят само от дистанцията на времето и да си спомняме с огромна благодарност за онова образование, което сме получили там. Помня академичния дух, който цареше в това училище. Нашите учители бяха заклет перфекционисти и от там идваше пословичната им взыскателност. Особено големи постижения имаше в преподаването на природните науки и тази тенденция е съхранена и запазена до днес.

Един архитект би казал: „Тази сграда съм я проектирал аз.“, един писател ще каже: „Тази книга я написах аз.“, един дизайнер ще каже: „Тази колекция я създадох аз.“, но някой дава ли си сметка за огромната стойност на педагогическия труд, който е създал стотици лекари, в чиито ръце лежи животът и бъдещето ни. Особено място в отговорите на въпроса: „Кои бяха вашите учители вдъхновители?“, всички анкетирани бяха категорични: „Дукова и Сирмина.“ Тези наши колеги и учители вече са истинска легенда сред преподавателската колегия не само в Хасково, но и в други населени места.

Вървейки стъпка по стъпка в провежданата от мен анкета, започнах да се питам: „Как не съм разбрала какъв педагогически подвиг са извършили тези две жени с истинско призвание в професията?“

Няма как да не се съглася с народната мъдрост, че има две свети професии – на учителя и на лекаря. Няма да спорим, че университетът изковава лекарските кадри, но нали някой преди това трябва да тласне най-подходящите младежи към този избор. Моята цел бе да направя интервю с всеки един от нашите бивши ученици, сега изтъкнати и високоуважавани специалисти в професията си, но спецификата на техния труден работен ден даде твърде малко възможности за това.

Заставах в респектиращо дългата опашка заедно с притеснените пациенти, изпитвайки неудобството, че внасям още един напрегнат шрих в сложната картина на лекарското ежедневие. Останах приятно изненадана от любезността, с която бях приета. Нашите бивши възпитаници отделиха част от безценното си време, за да споделят спомени за училището, което ги е накарало да мечтаят и да планират. Имах страшно много въпроси. Бих говорила с тези достойни български лекари за всичко в живота, но динамиката и сложността на работния им ден ги бе направила делови и лаконични, но както е казал Горки: „Нека да е тясно на думите, но да е широко на мисълта.“ В техните кратки и непретенциозни отговори имаше всичко – признателност, респект, възторг и обич към просветата и преподавателите.

Нека думите им говорят красноречиво за основоположниците на тяхното бъдеще. На въпроса: „С какви чувства си спомняте първия си ден във „Васил Левски“?“ нашите изтъкнати лекари отговориха така:

Д-р Павлов /ортопед/ – Със страх и респект.

Д-р Петков /ортопед/ – Със смесени чувства и много респект.

Д-р Маргаритова /вирусолог/ – С типично юношеско любопитство.

Д-р Гелов /хирург/ – С огромен интерес.

Д-р Марио Янакиев /педиатър/ – С огромно любопитство.

Д-р Стойков /ендокринолог/ – С големи надежди.

Д-р Ванчев /терапевт/ – С много страх, понеже идвах от малко населено място, но учителите ми помогнаха много бързо да го преодоля.

Д-р Джонева /педиатър/ – С много светли и красиви чувства. Един от най-хубавите дни в живота ми.

Д-р Ангел Недев /оториноларинголог/ – С много големи очаквания.

Д-р Иван Иванов /терапевт/ – С преклонение.

Д-р Дицов /специалист – образна диагностика/ – С много хубави чувства. Един от най-милите спомени в живота ми.

Д-р Айхан Енвер /кардиолог/ – Бях много радостен, макар и силно притеснен.

Д-р Николов /педиатър/ – Бях притеснен, но амбициран.

Д-р Данчева /офталмолог/ – С голямо желание да уча.

Таня Живакова /магистър-фармацевт/ – Със страхопочитание.

На въпроса ми: „С какво училище „Васил Левски“ Ви помогна във Вашата професионална ориентация?“ всички анкетирани бяха категорични: „С блестяща подготовка по биология и химия.“

На въпроса ми: „Оправдаха ли се Вашите очаквания?“ отново получих монолитен в своето единство отговор: „На 100 процента.“

На въпроса: „Бихте ли отговорили с една дума – какво Ви даде училище „Васил Левски“?“ там имаше разнообразие, което показва, че наред с желязната научна подготовка те са получили и ценни житейски и морални уроци.

Д-р Павлов /ортопед/ – Отговорност.

Д-р Петков /ортопед/ – Достойнство.

Д-р Маргаритова /вирусолог/ – Трудолюбие.

Д-р Гелов /хирург/ – Дисциплина.

Д-р Марио Янакиев /педиатър/ – Фундамент.

Д-р Стойков /ендокринолог/ – Любознателност.

Д-р Ванчев /терапевт/ – Удовлетворение.

Д-р Джонева /педиатър/ – Любознателност.

Д-р Ангел Недев /оториноларинголог/ – Човечност.

Д-р Иван Иванов /терапевт/ – Уважение.

Д-р Дицов /специалист – образна диагностика/ – Подготовка.

Д-р Айхан Енвер /кардиолог/ – Човечност.

Д-р Николов /педиатър/ – Култура.

Д-р Данчева /офталмолог/ – Култура.

Таня Живакова /магистър-фармацевт/ – Духовност.

Тази анкета обогати и мен по един особен начин, понеже успях да се докосна до едно изключително учителско дело, дало постижения, от които и днес нашето общество още черпи дивиденди.

Автор: Зоя Димова

С ОБИЧ И НОСТАЛГИЯ ЗА ВАЛЕНТИНА КОРЧАКОВА

(разговор с актьора Костадин Костадинов)

Отправих покана към един от най-обичаните и талантиливи ученици на Валя Корчакова. Той прие с голямо въодушевление възможността да говори и да сподели спомени за един много специален за него човек.

- Какво място заема Валя Корчакова в живота ти?
- Считам се за благословен, че срещнах Валя Корчакова и бях неин ученик. Тя беше всичко за мене – преподавател, ментор, приятел, дори майка, понеже останах сирак съвсем малък, само на три години. Тя попълни една много голяма емоционална празнота в живота ми.

- Как тя те зарази с магията на театъра?
- Още с първото представление, което посетихме, придружавани от нея. Аз бях момче от село Горски извор и това беше истинско събитие за мен. Валя Корчакова познаваше всички в театъра и общуваше по приятелски с всеки един от тях. Знаеше толкова много за това изкуство, че спокойно мога да я нарека експерт и театровед.

- Как подбираше деца за своя драматичен кръжок?
- О, имаше кастинг, но не кастинг какъвто се провежда сега. Ние в повечето случаи не разбирахме как ни тества, освен в случаите, когато открито ни поставяше някакви специални задачи.

- Как протичаха репетициите с Валя Корчакова?
- Нямаше по-голямо удоволствие за нас. Бих го нарекъл „Празник без край“. Валя имаше изключително ефективни методи, които и аз използвах в работата си с деца. Ние сами си правехме декорите, а Валя сама ни шиеше костюмите. Имаше изключително големи познания в историята на модата и костюма.

- Имал ли си някакви колебания каква професия да избереш? Не си ли мислил за някаква по-практична професия?

- Още с първата си роля на ученическа сцена пътят ми беше предопределен.
- Валя Корчакова помагаше ли ти при подготовката ти за кандидатстудентските изпити във ВИТИЗ?

- Тя беше до мен във всеки един момент. С нея избирахме изпитните материали за трите кръга на кандидатстване. В първи кръг се представих с монолога на Родриго от трагедията „Сид“ на Корней, а комичния монолог бе от пиесата „Табакера 18 карата“ от Никола Русев. Тогава влязох в образа на пияния китарист. И в двата случая Валя бе подбрала изключително подходящи герои за моето амплоа. Във втори кръг четох проза от един изключителен японски белетрист, в която се говореше за нападението над Киото и Нагасаки. Текстът беше много силен и успях да предам моето възмущение на комисията. Изборът на моята учителка отново се оказа изключително впечатляващ. Трети кръг беше разговор с комисията. Имаха за цел да проверят нивото на общата култура на кандидата. Още веднъж си дадох сметка колко добре ни беше подковала със знания другарката Корчакова. За всеки кръг работеше с мене и ме тренираше като най-амбициозен треньор. Когато списъците бяха изнесени и се блъсках с останалите кандидати да търся името си, тогава чух нейния глас зад гърба си: „Няма какво да гледаш. Трети в списъка си.“ Толкова бях притеснен, че не виждах нищо.

- Валя Корчакова следеше ли твоите успехи?
- О, да, разбира се, присъстваше на всички премиери с мое участие. Хвалеше ме и ме критикуваше понякога.

- Кой е най-ценният съвет, който си получил от Валя?

- Веднъж, след един мой спектакъл, ми каза: „Не залитай по наклонената плоскост, че си създаден да играеш любовник на сцената.“ Тя беше много загрижена да не вляза в калъпа, защото превръщането в клише пречи най-много за разгръщането на актьорския потенциал.

- Какъв би бил животът ти, ако не бе срещнал Валя Корчакова?

- Все нанякъде щях да поема, но никога нямаше да бъда толкова щастлив и удовлетворен, защото само изкуството ни носи онези красиви и понякога жестоки възмущения, които ни спасяват от еднообразието.

Автор: Зоя Димова

МЛАДЕЖКИ СПОМЕНИ

от Петър Ванчев

Когато бях гимназист, в днешната сграда на училище „Васил Левски“ се помещаваха ТРИ УЧИЛИЩА! Първото бе основно училище „Васил Левски“ до осми глас. Второто учебно заведение бе Втора политехническа гимназия, носеща името на прочутия хасковски химик „Д-р проф. Асен Златаров“ и третото училище бе Института за културно-просветни кадри в Хасково. По онова време България бе с население над 8 мил. и 700 хил. души. А 15,4 % от тях (по официални данни) бяха млади хора. Затова имаше и много училища. С право може да се каже, че днешното у-ще „Васил Левски“ бе универсално за времето си - нещо като „ТРИ в ЕДНО“ в областта на просветата ! Тогава обучението в гимназиите бе три години, а в техникумите – четири. Така че ние, които бяхме гимназисти, печелехме цяла година от средното си образование. А това са цели 356 дни за по-ранен старт в живота!

Признавам се ,че за да не изложа родителите си, бях голям „кълвач“, „подкован“ в името на това да взема добра диплома при кандидатстването си в Университета. Но най-слънчевите ми младежки спомени от тогава са свързани НЕ с отличната Диплома (от 5,55) при завършването, а с красивите ми съученички и първите мои стихотворения. Спомням си, че от „Е“ клас имаше едно толкова красиво момиче, че дори не смеех дори да го заговоря. Просто го гледах със зяпнала уста и „ни дума, ни вопъл, ни стон“ – както е казал един поет антифашист ...

Имам и прекрасни спомени, свързани с поетичния клуб „Младост“, ръководен от Иван Маринов в близкия Младежки дом. С благодарност си спомням и за учителя ми по литература – „другарят Грудев“, който бе много емоционална личност. Когато се развълнуваше в час, той повтаряше думата „нали-нали“. Така веднъж го засякох, че повтори 78 пъти своето „двойно нали“! Няма да скрия, че той имаше и известна слабост към мен, особено след първите ми публикации в сп. „Родна реч“ и в-к „Хасковска трибуна“ през 1972 година, когато бях в десети клас.

След толкова много години сега си давам сметка, че аз имах късмет не само да бъда ученик по онова прекрасно време в гимназията, но и да преподавам в същата стая и в същото училище „Васил Левски“ след завършването на Пловдивския университет. Тогава учителските места бяха кът и аз постоянно замествах по т.н. „член 64“ – тичах от ОУ „Васил Левски“ до „Климент Охридски“ и обратно, за да имам пълен брой часове. Дори написах едно хумористично стихотворение, което накрая завършваше с това, че „член (64) година храни“ и учителите ми колеги много се забавляваха с това.

В двете училища аз преподавах „български език и литература“ на четвърти , седми клас и осми клас. Но това бе само за година време. Третия срок дори не го изкарах, защото се разболях след една безразсъдна „разходка“ с мотор. След това започнах работа в Общинския съвет за култура – Хасково, където бях пет години... Но онова, което завинаги остана от „първия“ ми учителски период бе ПРИКАЗКАТА за УЧИТЕЛЯ ОТ ТЕБЕШИР. Тази приказка я прочетох на моите ученици от Седми клас преди да се разделим. След време ТЯ влезе в българския „Учебник по Доброта“, издаден от ... учителите на училище „Г. С. Раковски“ в борческото „Ново село“ . По-късно тя, заедно с други приказки, бе преведена на френски и отпечатана от издателство „Солензар“ - Париж през 2016 г. под редакцията на именития хасковски поет и преводач Атанас Ванчев дьо Траси. А ето и част от самата

БИБЛИОГРАФСКА СПРАВКА

ПЕТЪР ВАНЧЕВ е роден на 12 юли 1955 г. в Хасково. Завършва Втора политехническа гимназия „Проф. д-р Асен Златаров“ в родния си град и университета „Паисий Хилендарски“ в Пловдив - специалност „български език и литература“. Бил е учител в ОУ „Васил Левски“, ОУ „Климент Охридски“ в Икономически техникум- Хасково и на други места. По късно работи в отдел „Култура“ на Община Хасково, а след това в Рекламата на БСТ – клон Стара Загора. След 1989 г. се отдава на творческа дейност и... пчеларство. Носител е на званието „Фермер-пчелар на Тракия“ за 2024 г. Печата в централния и местния печат. Автор е на 12 книги с поезия, сатира, разкази и новели. Сред тях са „Временно безсмъртен“ /стихо-проза/, „Другата вселена“ и „Среща с Пушкин“ /поезия/, „Атомна ракиджийница“ /разкази/, „Тебеширени спомени“, „Приказки за пчелите“, „Камбанен глас“ и др. П. Ванчев на два пъти е номиниран за наградата „Иван Радоев“ на Плевенския театър, а с радиопиесата си „Цветето Армонда и дъждовното графство“ печели националния конкурс за най-добра детска радиопиеса на БНР и програма „Христо Ботев“. През 2013 г. Хасковският театър поставя пиесата му „Приказна вселена“. През същата година е удостоен и със званието „Изящното перо“ на едноименния литературен конкурс в Чикаго сред повече от 360 участници.

Заедно с композитора Стефан Диомов и поетесата Ели Видева той е съавтор на химна „Песен за Хасково“, а също и на песента „Червено-бели“- за футболния отбор на града с композитора Кирил Манолов. По текстове на Ванчев са писали песни композиторите Борис Карадимчев , Тончо Русев, Стефан Милев и др.

През 2016 г в Париж излизат неговите „Тебеширени спомени“ от издателство „Солензар“. Ванчев е съставител е и издател на сборника „Любовна антология – Хасково“ 2023. Член е на СБП.

ДРУГАТА ВСЕЛЕНА

„Ти не си от този свят ...“
Панчо Панчев/дядо Пънч/ за Петър Ванчев

Преди петнадесет години
останах безработен демократ.
И всичките край мен роднини
ме юрнаха във своя свят.
Ту - даскал във училище начално.
Ту – спец-търговец на маслини.
Ту друго нещо – уж нормално.
Така петнадесет години!
Затуй избягах от родата
и скрих се във една хралупа.
Притихна там във мен душата,
но в нея нещо се отхлупи.
Огледах се света да видя –
превърнати на пчелен рой,
летяха мислите ми луди
след майски дъжд и в юнски зной.
Събираха прашец златист,
нектар от тичинки стоцветни
и сладък сок от дъбов лист,
когато слънцето просветне.
Сега сред вас не ме търсете –
Вселена друга аз открих:
пчела във нея е поетът,
а цветето е негов стих!

Петър Ванчев

КАМБАНИТЕ НА МОЯ ГРАД

В дванайсет точно по обед
камбаните на Хасково звънят.
И от Богородичния хълм
отеква Осемгласен звън.
Дочувам Първата камбана:
„Ти тук роди се и остана!“
Но Втората след нея бие:
„Вселената си своя ще откриеш!“
Гласът на Третата камбана
по-тих е сякаш е на мама.
Четвъртата камбана стене –
баща ми жив е още в мене!
Във Петата - гласът е на жена ми
с лирични и епични дитирамби.
След Шестата и Седмата в покоя –
докувам синовете мои!
А Осмата е сребърна камбана –
прозвънна в стих и в стих остана!
В дванайсет точно по обяд
камбаните на моя град звънят.
Пред този звън аз падам на колене –
най-скъпите говорят с мене!

Петър Ванчев

ТЕБЕШИРЕНА ПРИКАЗКА

Посветена на Джани Родари

Някога – преди да бъдат измислени компютрите, „джиесемите“, смарткнигите и преди да просветлеят големите телевизионни екрани, в училище имаше дълги черни дъски. Някъде още ги има. На тях учителите и учениците пишеха с тебешир. Тогава познавах един Учител, който бе съвсем неизвестен. Той преподаваше в едно училище, където твърде малко деца слушаха с двете си уши. Повечето слушаха с ЕДНО, а някои дори с ПОЛОВИН УХО, макар ушите им да бяха съвсем здрави.

Този учител бе като всички други учители по света, но с една единствена разлика- от главата до петите той бе целият от тебешир! Но това въобще не личеше, защото носеше костюм с вратовръзка, обувки и дори електронен часовник. Лицето му беше малко по-бледо и очите му имаха особен син цвят, защото бяха от светлосин тебешир.

Тебеширеният учител можеше да преподава по всичко и затова имаше уроци от сутрин до вечер. Той винаги прстигаше пръв в училище, а си отиваше последен. И никога, наистина н и к о г а не искаше от дежурните ученици да му носят тебешир.

Децата идваха при него още когато се повдигаха на пръсти, за да пишат на черната дъска, и си отиваха, щом станеха колкото нея. Но никой не забелязваше промените в Учителя. Почти невидимо за всички – година след година, той се سماляваше и раменете му хлътваха в обикновения сив костюм. Лицето му ставаше все по-бледо, а погледът – все по-дълбок, защото Учителят от тебешир полека изписваше себе си на черната дъска. Отначало той изписа пръстите на ръцете си, после – лактите, после – раменете...

Всеки час там, където учениците най-много се затрудняваха, Учителят пишеше с червен тебешир. Буквите от него изпъкваха и се виждаха отдалече. Момчетата и момичетата скоро се справяха с трудностите, но никой от тях дори и не подозираше, че с тези букви Учителят изписваше себе си на черната дъска. Всяко междучасие учениците лудуваха и се смееха. А в час слушаха с ЕДНО или с ПОЛОВИН УХО своя Учител.

Веднъж той каза, че тази седмица ще пише само със син и червен тебешир. Учениците много се зачудиха и приеха това като забавна „цветна шега“. Но „забавната цветна шега“ бе истина. Цяла седмица Учителят чудак писа със син и червен тебешир. Никой не знаеше, че той изписваше последните свои късчета тебешир. Сините късчета - от очите си, а червените – от сърцето.

Един ден, когато скоро щеше да удари звънецът на последния час, Учителят дописваше последното изречение на урока. Учениците чакаха часът да свърши, когато той сложи червено многоточие и тогава....

О, всички така се изплашиха! Момчетата дори заплакаха, а момчетата стояха с тебеширенобледи лица, защото обикновеният сив костюм на Учителя бавно се свлече надолу и покри обувките му, а електронният часовник тупна тежко на пода...

Учителят от тебешир го нямаше!

Докрай той бе изписал себе си на черната дъска.

Автор: Петър Ванчев

ВИНАГИ В КРАК С ИНОВАЦИИТЕ

Постиженията в областта на природо-математическите науки трупани с десетилетия трябва да бъдат запазени в нашето училище. Това е невъзможно, ако не се движим в ритъма и динамиката с която се обновява непрекъснато светът на науките и технологиите. Затова смятам, че откриването на STEM център е стратегическа стъпка в издигане на образованието в по-висок етап. Така мегалабораторията създава най-добрата иновативно образователна среда, чиято мисия е да превърне теорията в практика, да провокира и да култивира в учениците качества, с които ефективно да се включат в разгръщането на научния прогрес.

Позволете да споделя с вас най-важните спецификации на нашия STEM център.

STEM Център: Иновативна среда за обучение на бъдещето / Иновативна среда, където науката оживява

ВИЗИЯ И МИСИЯ

STEM центърът е създаден като иновативна образователна среда, чиято основна цел е да премахне границите между научните дисциплини и да създаде условия за интегрирано учене чрез практика, експерименти и проекти. Мисията му е да развие критично мислене, творческите способности и уменията за решаване на проблеми у учениците, като ги подготви за изискванията на съвременния пазар на труда и засили интереса им към научните изследвания и технологичните професии. Мисията ни е да превърнем теорията в практика, да запалим искрата на любопитството и да подготвим учениците за свят, в който иновациите и критичното мислене са най-ценните умения.

Функции и предназначение:

Центърът е проектиран като интегриран комплекс от специализирани зони, всяка от които разкрива различен аспект на научното изследване:

1. Специализирана зона по физика: “Лаборатория на силите и законите”

Създава естествен поток между “теория → експеримент → приложение”. Тук фундаменталните закони на Вселената престават да бъдат абстрактни формули. Чрез експерименти в механиката, електричеството, електромагнетизма, оптиката, учениците откриват как светът работи. Те проектират прости схеми, макети, симулират физични процеси и анализират данни, измерват на ефективността на различни енергийни източници превръщайки физиката в интерактивно приключение. Във физичната среда вярваме, че няма по-голямо чудо от превръщането на „Как?“ в „Еврика!“, а на „Защо?“ – в иновация.

2. Специализирана зона по химия: „Лаборатория на материята и превращенията“

В този кабинет материята разкрива своите тайни. Учениците извършват анализи на вода и почва, правят аналитични изследвания, синтезират вещества и изследват екологични и биохимични процеси. Кабинета по химия е оборудван с модерна камина за химични опити с аспирационна система, която гарантира безопасното провеждане на с демонстрационни опити с висока визуална ефективност, експерименти с екзотермични и ендотермични реакции, изследване на каталитични процеси, Тази камина превръща лабораторията в автентично място за научно откривателство, където теорията оживява пред очите им. Експериментите показват как химията е основата на всичко живо и ключът към устойчивото бъдеще.

3. Специализирана зона по биология: „Лаборатория на живота“

От микроскопични организми до цялостни екосистеми – тук живота се изучава на всички нива. Тук се изучават живите системи – от микробиология и генетика до анатомия. Съвременните дигиталните микроскопи дават възможност за запис и анализ на проучванията, сравнителен анализ на клетъчни структури. Учениците се задълбочават в многообразието и класификацията на организмите, изследват физиологията, моделират екологични процеси. Биотехнологиите и биоинформатиката им показват как науката може да лекува, храни и защитава планетата.

4. Специализирана зона по математика: „Център за моделиране и анализ“

В STEM центъра математиката е универсалният език, който свързва всички науки. Тя е не просто наука за числа и формули, а език на логиката, моделът на мисленето и основата на всяко иновативно решение. Тя не е само за решаване на задачи, а за моделиране на явления, оптимизиране на системи и вземане на информирани решения. С помощта на съвременни инструменти като GeoGebra и Mozaic Education, учениците визуализират сложни концепции, докато платформи като Wordwall превръщат ученето в ангажираща игра, развиваща бързина и точност. Учениците развиват аналитично мислене и учат да моделират реални процеси.

5. Специализирана зона по информационни технологии: „Двигателят на иновациите“

5.1. 3D лаптопите zSpace Inspire, които чрез стереоскопична визуализация “съживяват” анатомични модели и сложни структури.

5.2. 3D принтерът Creality, който превръща цифровите идеи в конкретни, държани в ръка модели и прототипи.

5.3. Конферентните системи осигуряват връзка с външния свят, позволявайки хибридно обучение и виртуални срещи с експерти.

Модерната техническа база е сърцето на центъра. Интерактивните монитори/дъски превръщат всеки урок в визуално преживяване, а личните лаптопи с тъч екран и дигитални писалки дават свобода на творчеството и изследването. Технологичните върхови точки са:

6. ИНТЕРАКТИВЕН ПОД : „ОБРАЗОВАТЕЛНА ИГРОВА ЗОНА“

Това е теренът, на който науката „стъпва“.

В STEM центъра иновацията не е само на масите и екраните – тя е под краката на учениците. Интерактивният под представлява трансформиращ технологичен елемент, който превръща обикновеното учебно пространство в динамична, отзивчива и невероятно ангажираща среда за учене. Това не е просто подова настилка, а мощна проекционна и сензорна система, която реагира на движение, докосване и взаимодействие, разширявайки границите на класната стая в буквалния смисъл на думата.

Как работи и какво предлага?

Системата се състои от висококачествен проектор, сензори за движение и специализиран софтуер. Тя проектира върху пода различни образователни съдържания, които оживяват при контакт. Тази технология предлага безброй възможности за всички научни направления в центъра: Математика, Физика и астрономия, Биология, Химия, География. Общо развиващи игри: Игри за развитие на логика, бързина на реакция, пространствено мислене и работа в екип – като гигантски мемори, лабиринти или проблемни пъзели, които се решават с тяло и ум.

Заклучение: Нова размерност на образованието

Интерактивният под в STEM центъра не е просто технологична закачка. Той е новата учебна повърхност, която буквално “активира” знанията. Той символизира философията на центъра: ученето е активно, съвместно и границите му са там, където стига въображението. Когато учениците взаимодействат с контента под краката си, те

не просто усвояват информация – те я изживяват, правейки първата стъпка в светът на науката още по-уверена и вълнуваща.

Заклучение: Среда за откривателите на утре

STEM центърът е място, където ученето е съвместно откривателство. Тук химическият експеримент се подкрепя от математически анализ, биологичното наблюдение става с помощта на физически инструменти, а всичко това се осъществява чрез цифрови технологии. Той е синергична екосистема, проектирана да вдъхнови следващото поколение учени, инженери, изследователи и мечтатели – хора, които нямат страх от неизвестното и имат уменията да го оформят. Той е сърцевината на модерното училище, подготвящо учениците за свят, в който проблемите нямат единствен отговор и се решават със съвместни усилия.

Да се надяваме, че събраните в калейдоскоп чудеса на съвременната наука ще отключат у нашите ученици най-доброто от техния интелектуален и духовен потенциал, защото няма по-добра инвестиция от комбинираната инвестиция в науката и младостта.

Автор: Дияна Атанасова – старши учител по физика и астрономия

УЧИЛИЩА ЗА ПРИМЕР

Маргарита Кирева

Когато започнах участието си в „Училища за пример“, очаквах обучение, но получих нещо много по-голямо – промяна в мисленето. Не просто в това как преподавам, а защо. Замислих се за собствената си роля: искам да съм не просто човек, който предава знания, а учител, който изгражда среда за развитие, за откриване, за смелост да пробваш, да грешиш и да растеш.

Най-ценното е, че тази програма не влиза в училището с готови рецепти, а с въпроси, които ни карат сами да търсим решения, съобразени с нашия контекст.

Започнах да задавам въпроса: „Какво остава у учениците след звънеца?“ Искане ми се това да не само уравнения, алгоритми или дати, а умения да общуват, да мислят критично, да работят с другите, да бъдат уверени в гласа си. Стремех се да използвам повече активни методи, различни форми на предлагане на материала, съвместна работа с учениците. Резултатът е повече ангажираност, увереност и участие от тяхна страна. Забелязах, че когато имаш смелостта да промениш собствената си практика, учениците започват да се променят с теб.

Математиката става интересна и лесна само, когато се учи системно и задълбочено. Опитвам се да се съобразявам максимално с учениците и с техните индивидуални потребности. Старая се да показвам и практическото приложение на изучаваното.

Влизам в различни класни стаи, но навсякъде се стремя да създавам позитивна и приятелска атмосфера, в която на всички да ни е приятно и забавно да общуваме. Работата с ментори и колеги от други училища ми даде точно това, което често липсва в системата – усещането, че не си сам. Че можеш да споделиш трудност, да чуеш добър пример, да опиташ нов подход и да знаеш, че някой те подкрепя. Вече гледам на професионалното развитие не като на задължение, а като възможност – да растем заедно, а не поотделно.

За мен „Училище за пример“ е напомняне, че добър учител не е този, който знае най-много, а този, който не спира да се учи. И че ако искаме учениците да са любопитни, смели и мислещи – ние също трябва да бъдем такива. Промяната в образованието не започва от реформи, нормативи или стратегии. Започва от един час, един разговор, един учител, който решава да направи нещо по различен начин.

Дияна Атанасова

Участието ми в програмата „Училища за пример“ е като получаване на нов, мощен обектив, през който разгледах нашето училище не просто като институция, а като сложна и динамична космическа система. За 180 години то се е превърнало в истински ускорител на човешки потенциал.

За мен, като учител по физика и астрономия, всяко преживяване се анализира чрез законите на Вселената. Участието ми в програмата „Училища за пример“ не беше изключение. То беше катализатор в ядрена реакция на моята педагогическа практика, ускорител, който преобрази не само разбирането ми за преподаването, но и виждането ми за развитието и израстването на учениците в техните социално-емоционални умения. Вдъхновението ми дойде от осъзнаването, че нашето училище е много повече от учебно заведение – то е силен „ускорител на частици“ на ученическия потенциал. Тук всяко дете, подобно на заредена частица, се ускорява в полето на знанието, сблъсква се с нови идеи и се трансформира. Най-важната трансформация, която наблюдавах беше именно в социално-емоционалната им сфера: изграждането на отговорност, сътрудничество в екипи и устойчивост при предизвикателствата. Те не просто усвояваха учебно съдържание, а се превръщаха в уверени и съпричастни личности.

Програмата ми даде нови инструменти, които превърнаха абстрактните теории за ученето в практическо ръководство за действие. Научих се как да проектирам учебни среди, които не само предават знания по физика, но и създават условия за емоционално израстване. Осъзнах, че най-важните „орбити“, които можем да помогнем на децата да изчислят, не са на планетите, а на техния собствен жизнен път.

Така, нашият Алманах няма да бъде просто сборник с истории за бъдещите поколения. Той ще бъде нашата образователна галактика, документираща как ускоряваме потенциала на всяко дете, за да му помогнем да намери своя уникален път и да остави траен отпечатък във Вселената.

Диана Видева

Програмата „Училища за пример“ ми предостави възможността да развия своите умения и да подобря работата си с внедряване на съвременни методи. Даде ми и достъп до истински полезни обучения и постигането на по-приобщаваща среда за всички нас ученици, колеги и родители.

Според мен тази програма ще ни помогне да постигнем цялостна трансформация, като се фокусира върху поставянето на ученика в центъра на образователния процес. Смятам да подобря някои от елементите на урока, като създавам ритуал съвместно с учениците, за да се засили чувството за общност и принадлежност в класната стая. Работата по ангажираността на учениците и нейната проверка, мисля да я направя по двойки или групи.

Джансу Дауд

Проектът „Заедно в час“ ме впечатли най-силно с идеята, че всяко дете носи в себе си потенциал, който може да бъде открит и развиван, ако му се осигури подходяща подкрепа. Вдъхнови ме начинът, по който програмата поставя в центъра чувствата и нуждите на учениците - не само тяхното знание, но и тяхната увереност, мотивация и емоционална среда. Благодарение на участието си научих как да изграждам по-дълбока емоционална връзка с децата и как да ги насърчавам да изразяват себе си чрез музика, движение и творчество. „Заедно в час“ ми помогна да променя гледната си точка към преподаването - да го превърна в преживяване, а не просто в урок.

София Стоянова

Програмата ти дава усещането, че можеш да променяш неща – в класа, в училището, в отношението на учениците.

Разбирам, че идеите ми имат стойност и че мога да ги реализирам с подкрепа. След програмата постепенно започнах да гледам на всеки ученик като на човек с потенциал, а не просто като на „ученик с проблем“. Това е може би най-силната и най-характерна промяна.

Веселина Паскова

Програмата „Училища за пример“ е вдъхновяваща и ми даде много. Чрез нея разбрах, че учители и ученици взаимно преживяваме. Опитвахме се да влезнем в обувките на учениците, чрез ролеви игри и преживяване. Тя дава възможност на училищните екипи за съвременно и ефективно преподаване. Помага им да направят училището по-добро място за учене и развитие.

Виктория Георгиева

Когато станах част от „Заедно в час“, започнах да гледам на преподаването по нов начин. Научих се да вярвам повече в децата, но и в себе си. Разбрах, че промяната не идва с големи думи, а с малките моменти — с онзи блясък в очите, когато едно дете каже: „Аха, сега разбрах!“

Тази програма ми даде смелост да търся нови начини да направя часовете по „Човекът и природата“ по-интересни и живи. И ми напомни, че не съм сама — защото истинската промяна се случва, когато сме заедно.

Делчо Делчев

Програмата „Заедно в час“ ми даде много повече, отколкото очаквах. Научи ме да гледам на преподаването не просто като работа, а като мисия. Сремнах невероятни хора, които ме вдъхновиха да вярвам, че всяко дете може да успее, стига да му се даде шанс. Благодарение на програмата израснах като учител и като човек.

Митко Плахов

Проектът „Заедно в час“ ми показва колко важно е всяко дете да се чувства уверено и прието, независимо от своите способности. Като учител по физическо възпитание и спорт научих как чрез движението мога да изграждам екипен дух, дисциплина и самоуважение у учениците. Програмата ме вдъхнови да превръщам часовете по спорт не просто в тренировки, а в преживявания, които развиват характера и подкрепят личностното израстване на децата.

УЧИЛИЩНА ПРЕСА

СУ "ВАСИЛ ЛЕВСКИ" ДЕТСКО ТВОРЧЕСТВО ГР. ХАСКОВО

ПРУЖИНКИТЕ

СТИХОТВОРЕНИЯ, ГАТАНКИ, РИСУНКИ

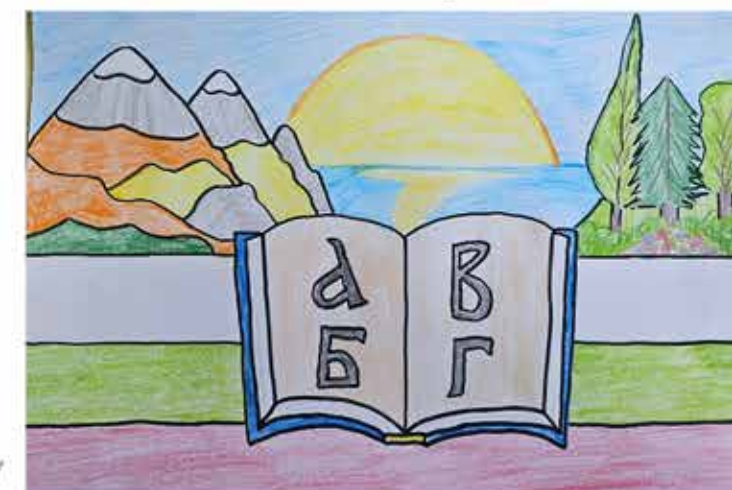
2025 В началото бе словото ...

Магичната сила на писмеността е водила България през вековете. 24 май - Ден на словото! Символ на българския дух в пътя му през вековете! Този ден е зареден с магията на двамата солунски братя и свещеното им дело.

Кои са будителите днес?

За мен, будителите днес са всички учители!

Будителите са искрицата, която поддържа духа на едно общество. Те продължават делото на Паисий, като ни преподават ежедневно и всеотдайно нови знания.

рисунка: Красимир Николов 4. А клас

Пружинкова история

24 май

ДЕН НА СЛАВЯНСКАТА
ПИСМЕНОСТ И КУЛТУРА

Как се чувствам в края на четвърти клас?

Завършването на четвърти клас е един много емоционален момент от моя живот.

Още от сега ми липсват първите учителки, но от тях знам, че всеки край е ново начало!

Училище с име на славен герой

Горда съм, че първото ми училище носи точно името на този славен герой!

СУ "Васил Левски" в Хасково е наследник на първото новобългарско училище в града.

Драматизация

"Жабешко пране" по Йордан Радичков

Учител за един учебен час

Никол размени мястото си със своята учителка

- ПЪСТРИ
- РАЗУМНИ
- УМНИ
- ЖИЗНЕРАДОСТНИ
- ИНТЕРЕСНИ
- НАПЕРЕНИ
- КРЕАТИВНИ
- ИНОВАТИВНИ
- ФРУДОЛЮБИВИ
- ЕДИНСТВЕНИ

ПРУЖИНКОВО ТВОРЧЕСТВО

В началото бе словото ...

Нашето начало наистина бе словото. Магичната сила на писмеността е водила България през вековете. Без език рухват и могъщите държави, изчезват велики цивилизации! С буквите се изразява човешкият стремеж и желание да даваме на другите най-хубавото от себе си – знанията, опита и мечтите си!

Красимир Николов - 4. А клас

24. май – Ден на словото! Символ на българския дух в пътя му през вековете! Този ден е зареден с магията на двамата солунски братя и свещеното им дело. Празник, на който цял един народ коленичи и се прекланя пред мъдростта на Кирил и Методий!

БУКВИЧКИТЕ

В първи клас научих буквичките мили.

С тях изписвам думи – весели, игриви.

Чета и пиша всеки ден – няма по-умен от мен.

Чувствам се като феномен, Буквите всичко са за мен!

Станимир Иванов - 4. А клас

АЗБУКА

Азбука прекрасна,
Даваш ми криле!
Как да не политна
В бездната ти необятна!

Азбука – чудата
Покажи ми
Нов небосвод,
За да открия
Твоя нов подход.

Четин Метин - 4. А клас

Тридесет малки сестрички,
думи правят в редички.
С тях пишем и четем,
използваме ги всеки ден.

(эшпгхлг)

Той идва от топла страна
и ни носи пролетта? –

Есма Юксел (вəхдчлм)

БУКВИТЕ

Аз буквите бързо научих,
те са тридесет на брой!

С тяхна помощ научих
да пиша думи безброй!

Всеки ден с тях играя,
в дълги редици аз ги редя!

Буквите всички знам –
чета и разбирам сам!

НА УЧИЛИЩЕ

Всяка сутрин рано ставам
и към училище се отправям,

Там се уча да чета
и нови знания “бера”!

Химикалната танцува
пъргаво по всички редове,
думички редят се сякаш на хорце!
Задачки закачки пресмятам дори
даже делението мен не ме мори!

Есма Юджел - 4. А клас

ПРУЖИНКОВО ТВОРЧЕСТВО

УЧИТЕЛКО ЛЮБИМА

Здравей, учителко любима,
ти в мен запали искрицата любов.
За знания към моята родина мила
за вечна обич и признателност към
нашия велик народ.

Ти запозна ме с обич с всяка буква
упражнявахме се ден след ден.
Букви, срички, изречения, задачи
за мене днес не са проблем!

Благодаря за знанията тъй чудесни
за това, че ме направихте добър човек.
Пред вас прекланям се во веки
продължете с делото си занапред.

Бъдете всеотдайна, безпристрастна
всеки миг, ден и час.
С любов и нежност преподавайте
знанията си и на следващия клас.

И нека с шепи малките деца да грабят
и знанията нови с лекота да усвояват.
Званието – будители днес
носете си го с гордост и със чест!

Ина Тодорова - 4. А клас

УЧИТЕЛКА

Тя е красива, търпелива
и с топли думи ме залива.
Може всичко като Супермен,
втора майка е за мен.

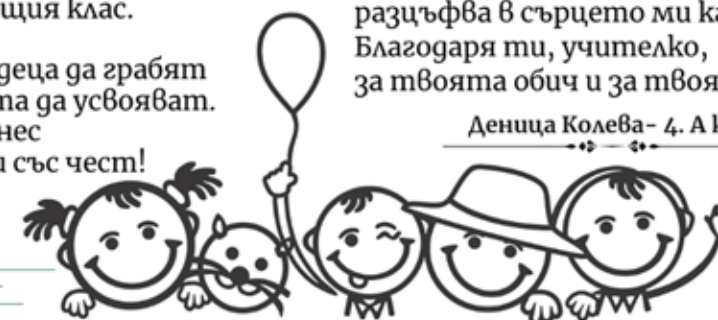
Но когато се намръщи,
искам да избягам вкъщи!
А когато ме похвали –
за мен свирят сто кавали!

Кристиан Тончев - 4. А клас

УЧИТЕЛКО

Учителко, мила, мъдра и добра
научи ни ти на знание и истина.
Любов и търпение покази ни ти
с усмивка и светли очи,
винаги ни водиш към нови висоти!
Словото ти нежно и ясно,
разцъфва в сърцето ми като цвете прекрасно.
Благодаря ти, учителко,
за твоята обич и за твоя труд!

Деница Колева - 4. А клас

Кои са будителите днес?

Всеки човек има своята мисия в живота, а мисията на будителя е да предава всеотдайно своите знания и умения на следващото поколение!

За мен, будителите днес са всички учители, с които имаме честта да се потопим в океана от знания. Славата на пръв будител в България заслужено носи Паусий Хилендарски. Списъкът с имената на будителите ни е безкрайно дълъг. Едни от тях са Петър Берон, Иван Вазов, Любен Каравелов, Левски, Ботев и още знайни и незнайни книжовници и революционери. Благодарение на тях нашата писменост се е съхранила и развила през вековете.

Те са разпространявали знанията си и са преписвали книги, за да можем ние днес да бъдем това, което сме като народ и култура.

Будителите са искрицата, която поддържа духа на едно общество. Искрицата, която е дала тласък за национално осъзнаване, за борбите за самостоятелно църковно и културно развитие, както и за освободителното движение по българските земи.

Според мен днес все още има будители сред нас и това са нашите учители. Те продължават делото на Паусий, като ни преподават ежедневно и всеотдайно нови знания. Награждаме ги с всяка изминала година и запалват в нас пламъчето на любознанието. Да можем и да знаем повече, да търсим допълнителна информация, чрез изготвянето на проекти по даден предмет. За да обогатяваме все повече и повече общата си култура и един ден и ние да бъдем достойни граждани на нашата държава. А защо не и следващите будители на нашето общество?

Ина Тодорова - 4. А клас

ПРУЖИНКОВО ТВОРЧЕСТВО

Училище с име на славен герой

защото според легендата прави "лъвски" скок по време на военни упражнения.

За мен той е герой! Пример! Горда съм, че първото ми училище носи точно името на този славен революционер!

СУ "Васил Левски" в Хасково е наследник на първото новобългарско училище в града. За пръв път отваря врати през далечната 1846 г., а днес е едно от най-престижните учебни заведения, разположено в централната част на града.

Васил Иванов Кунчев е роден на 18 юли 1837 г. в Карлово. Син е на Иван Кунчев Иванов и Гина Василева Караиванова. На 11 декември 1868г. Левски започва първата си обиколка из българските земи, тогава все още в рамките на Османската империя, където се запознава с условията и възможностите за извършване на революционна дейност и подготовка за въстание. Известен е с много прякори, но получава името си Левски,

Виктория Трендафилова - 4.А клас

ПРУЖИНКИТЕ

Вече пролетта дойде,
Птички пеят, котки - не!

Учителката наша с контролни ни зове,
по цял ден задачи и тестове.
Редактиране, теми, НВО-та, страх!
Мозъкът ми пуши, изпада в крах!

Въпросите са лесни, но уви
в главата ми са само компютърни игри.
Животът продължава със или без шест,
НВО-то е само учебен процес!

Ти си прекрасна и мила госпожа,
четири години ни учи и търпя!
Пружинките ще Ви пазим във своите сърца,
но време е да учите нови деца!

Липсват ни даже още от сега,
но знам, че ще се виждаме и след това.

Атеш Мехмед - 4. А клас

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Моето училище любимо,
светло е, слънчево и неустойимо.
Тук написах първия си ред
и прочетох вълшебен куплет!

Приятели верени намерих безброй,
в училището любимо с име на герой!

Класната ми с обич гледа,
помага ми да знам, да бъда!
Букви, цифри, песни, смях
тук растях и мечтах!

Ще порасна, ще замина,
но сърцето мое зная ще ме връща,
в училището свято при
първата учителка любима!

Мартин Тенчев - 4. А клас

Между две корици, хиляди сестрици.
Що е то? - Михаил Настев (ашпгдлг)

Всеки е виждал такива неща. Когато ги вземем в ръка,
политаме към чудни места? - Яман Джехан (егпнх)

ПРУЖИНКОВО ТВОРЧЕСТВО

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Сред вихри бурни
в мрак дълбок,
изгря звездата на герой.
С душа на лъв и несломим бе той,
за свободата наша хвърли се във бой.

Не злато търси, нито власт.
Не мълком сведе горд чело,
за свят велик, за свобода
живота даде си и не се поколеба.

По друми стръмни в нощен хлад той
шепнеше за светъл ден.
Макар предаден в страшен ад,
остана жив във всеки плен.

Днес Левски вее се над нас,
не само в камък, не в слова -
Той е огън буден, вечен глас,
в сърца ни жив е и сега!

Борислав Георгиев - 4. А клас

Васил Левски е знаменит
революционер.
Храбър бил и глава пред никого не
свел.
Велик човек, смел герой
известен с подвизи безброй.

Гергана Бойчинова - 4. А клас

Левски ни е спасил от бедата.
Днес ние се радваме на свободата.
Пеем песни, изричаме благи слова,
благодарим му за смелите дела.

НА ЛЕВСКИ

Знам още от детската градина
за един безстрашен герой,
който се борил за род и родина,
но паднал във бой.

С много имена известен бил
Дякона от манастира, още Васил,
наричан и Апостол на свободата,
когото ще помним с делата.

И днес се прекланям пред Левски,
пред този безстрашен герой,
който загина геройски,
но остана в сърцето ми той.

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Дяконе, обиколи ти всеки кът,
и покажи ни правилния път.
Дяконе, все така за теб скърбим,
и по пътя твой, вечно ще вървим!

Алекс Райков - 4. А клас

Четин Метин - 4. А клас

УЧИЛИЩЕ "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"

Училището мое Васил Левски се нарича
и всеки от нас много го обича!
Кръстено е то на знаменит герой,
знаеш мило братче, славен бил е той.

В него неуморно всеки ден
ние учим, смятаме, четем.
Учителите мили, святи и добри
всеки ден ни разкриват нови врати.

Апостолът го знае всеки и сега,
пеят се песни за безстрашните му дела.
Борил се храбро за нашата свободата
и ни прославил пред света!

Теодор Колев - 4. А клас

БЛАГОДАРЯ

Мои учители мили
благодаря, благодаря,
че научихте ме
да смятам и чета.

Вече съм в четвърти клас -
пиша и разказвам аз.
Раздялата ще ни срази,
но е неизбежна - уви!

В пети клас отивам аз,
но ще мисля все за вас.
С Пружинките шури и добри,
очакват ни още вълнуващи дни.

Уроците няма да ни липсват,
но учителите - да!
Те са нашите герои,
които поведоха ни за ръка!

Ина Тодорова - 4. А клас

ПРУЖИНКОВО ТВОРЧЕСТВО

ПРУЖИНКОВА ИСТОРИЯ

В града, където се редят тополите, през не чак толкова далечната 2021 година, лятото почти бе изминало. Есента бавно настъпваше, въпреки парещите лъчи на жаркото слънце. 15ти септември – ден познат на малки и големи. Ден изпълнен с емоции, спомени, надежди и мечти. Училищният двор беше изпълнен с очакващи учители, развълнувани родители, нетърпеливи деца и важни гости. Навред звучеше музика, детски смях и глъчка.

Две учителки добри, будни от ранни зори, стояха с притаени сърца в нетърпеливо очакване на своите първокласници. Усмивнатите пружинки се събираха и заемаха своите места в строя на класа.

Изведнъж се чу:

- Равнис! Мирно! За посрещане на училищното знаме, равенство в ляво!

Настана тишина. Това бе началото на празничната програма.

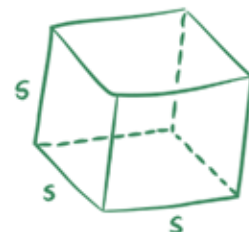
Учениците от 1. А клас, водени от своите учители, прекрачиха училищния праг. Усмивнати, щастливи, но и притеснени от новото, от неизвестното, влязоха в класната стая.

Потеглиха по пътя на знанието веднага, със задачка и буквичка една. Но скоро след това настигна ги беда ... Ковид вкъщи ги прибра и с Тиймса той ги запозна. Мама, баба, котката и аз сричахме всеки час.

За радост на пружинките и нас – „Най-после се завръщаме в клас!“ – извикаха Данева и Беджева в един глас. Всичко както преди продължи. Училището отвори отново врати.

$$x = \frac{-b \pm \sqrt{b^2 - 4ac}}{2a}$$

С българския ставах, лягах,
но накрая аз го схванах.
Ножица, лепило, всеки час
и задачка пак за нас.
Така редиха си се час след час!
Екскурзия, една, две, три
и годината свърши.

$$V = s^3$$

Отново настъпи златната есен. С бодра песен завърнаха се пружинките в час, но във втори клас. Есента бързо отмина. Зимата разпери своята перелина, но за жалост снегът ги подмина.

Нови уроци всеки ден и час – учат те задружно в клас, но не стигна им това. Казаха им ей така, да подготвят веднага песен, танц, две – три слова. Много скоро след това, потеглиха с автобус към дома. Там настана веселба. Песни танци и игра. Баби, дядовци в захлас, пляскаха на този клас.

Пружинките не са кои да е,
Много умни са си те.
Таблицата усвоиха
и задачите с лекота решиха.
Съществително, прилагателно, глагол
откриваха ги даже в своя хол.

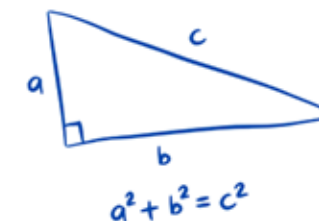

ПРУЖИНКОВО ТВОРЧЕСТВО

Събират, изваждат, делят
вече изразително четат.

С весела песен, ден след ден,
завъртя се този рефрен.

Ще се видим пак във час,
ала вече в трети клас.

$$ax^2 + bx + c = 0$$

Я познайте веднага, кой сезон е сега? Ха-ха-ха, есента е пак дошла. Бързо, бързо захладня. Жълтнаха се крушите, гроздето узря. Бързат пружинките рано сутринта и носят читанки в ръка. История за ханове, царе. Години, дати, векове – покориха нови върхове. Планините знаят те и кое е нашето море. Изведнъж се появи опашка, дето всички ги ошашка! Но нали са умна дружина, бързо и това отмина. Делението с лекота усвоиха и към нови знания се устремиха.

С българския ставах, лягах,
Но накрая аз го схванах.
Ножица, лепило, всеки час
И задачка пак за нас,
Така редиха си се час след час.
Екскурзия, една, две, три
И годината свърши.

$$A = \frac{\sqrt{3}}{4} a^2$$

Поредното весело лято отмина. Пружинките очакваха съобщаването на часа, за да се явят на мига. Датата и мястото бяха на всички известни. На 16ти септември, рано сутринта с букети в ръка и весели лица, пружинковият клас се събра. НВО, НВО, достигна до тяхното ухо.

Подлог, казуемо без проблем
определям всеки ден.

Числителни редни и бройни имена –
различавам ги веднага.

Милиард, милион, два три,
Математиката не успя да ме срази!

С не особено желание
ще се явя на външно оценяване.

Стискай ми палци ти –
да изкарам повече от три.

Рени Данева и Нора Беджева – учители

ПРУЖИНКОВО ТВОРЧЕСТВО

ПРОЛЕТ

Ден след ден, напуска ни студената зима.
Слънцето се усмихва с топли лъчи.
Разлистват се клоните на гърветата,
Бързат да се покажат цветя и треви.

Природата се събужда от сладкия сън,
Птици чуруликат, като весел звън.
От сутрин до вечер деца тичат навън.
Пеперуди пърхат от трън на трън.

Аяз Данов - 4. А клас

ИГРА

Слънцето вълна се смее,
Дъждецът силно вали.
Малък зюмбюл се люлее,
а вятърът тихо шепти.
- Ставай дете,
навън пролетта дойде,
тичай и играй на воля,
но уроците учи,
за да успееш ти!

Михаил Настев - 4. А клас

ВЕЛИКДЕНСКА ИДИЛИЯ

Вече цяла седмица
мама не спира да готви.
Приготвя се за Великден!

Но изведнъж настана
загадъчна тишина
из цялата къща.

Щом отвори вратата,
що да види жената?!?
Боядисани децата и до
едно изпотрошени яйцата.

Йоан Тенев - 4. А клас

ТЕМЕНУЖКА

Тъмносиня теменужка
се събужда освежена.
Протяга стъбълце,
показва личице.
Раздвоена тя си мисли:
"С вятъра ли да танцувам,
или с мравки да лудувам?"

Кристиян Тончев - 4. А клас

ПРУЖИНКОВО ТВОРЧЕСТВО

ПРОЛЕТ

Пролетта пристигна,
и на всички ни намизна!
С птички и пчелички,
и весели изрички.

Щъркелите долетяха,
бързо по селата.
Гнезда си свиха
и вратлета извиха.

Сръчно семена подбрахме
и нивята засяхме.
Зърно през зимата да има
за цялата наша дружина.

Никола Симонов - 4. А клас

В градината раста и има ме в различни
цветове.
Много слънцето обичам и се наричам?
- Кристиян Тончев (евев)

ПРОЛЕТТА ДОЙДЕ

Пролет чука на вратата -
появиха се цветята,
Птички пеят в небесата,
раззелениха се полята.

Слънце грее срамежливо,
а поточе там изриво
весело си то тече,
защото пролетта дойде.

Яман Джахан - 4. А клас

Сто деца при мен растат, пишат,
смятат и четат. Знания събират и
умения намират. (ошәтпнпнәл)

Как се Чувствам В Края на Четвърти Клас?

Завършването на четвърти клас е един много емоционален момент от моя живот. Краят на началния етап от образованието е спомен, който всеки съхранява по свой собствен начин. Никога няма да забравя първия учебен ден, когато плахо прекрачих училищния праг, воден за ръка от своите първи учители. През тези четири години те ме научиха на всичко, което знам. Срегнах се с моите съученици, които днес са мои верни приятели. Всеки ден в училище отивах с желание и наравно с уроците искрено се забавлявах. Надали някога ще забравя многобройните весели екскурзии и солени спомени от летните лагери. Някои може би се радват, но на мен ми е мъчно! Не знам какво ми предстои за напред, но скоро ще разбера. Още от сега ми липсват първите учителки, но от тях знам, че всеки край е ново начало!...

Беркай Ибрям - 4. А клас

ПРУЖИНКОВО ТВОРЧЕСТВО

Учител за един учебен час

По повод ученическото самоуправление в СУ "Васил Левски" гр. Хасково се реализира урок, в който класният ръководител на 4. А клас - Рени Данева, и Никол Атанасова - ученичка от класа, си размениха местата. Никол представи пред своите съученици и част от ръководството на училището урок по четене. В часа тя припомни на своите "ученици" какво е басня и ги запозна с известния баснописец - Езоп.

Целта на тази инициатива е учениците да станат активни участници в собствения си образователно - възпитателен процес, чрез стимулиране на организационната им култура и повишаване на отговорността им. С помощта на класния си ръководител Никол се подготви за учебния час, по време на който разбра, че никак не е лесно да бъдеш учител, да преподаваш новия урок, но и да запазиш дисциплината на класа.

Рени Данева е на мнение, че тази инициатива и възлагането на такъв тип дейности може само да обогати опыта на учениците и да допринесе за повишаване на техния интерес и концентрация.

Интервю с Никол Атанасова

Как се почувства в ролята на учител? Почувствах се странно!

Бях много притеснена, но госпожата ме окуражи. Тогава се успокоих и часът протече добре.

Колко време отдели за подготовка? Не отделих много време.

Само около 2 часа. Прочетох басните, за да са ми познати и научих информацията за Езоп, която трябваше да предам на "учениците" си.

Твоите "ученици" слушаха ли те в часа? Да! Моите "ученици" са възпитани и слушаха внимателно по време на часа.

Кое те затрудни най-много? Най-много ме затрудни да говоря високо. Оказа се доста трудно да говориш толкова високо, че да те чуват всички.

Би ли работила като учител, когато пораснеш?

Не! Харесвам тази професия, но мечтая и силно искам да стана моден дизайнер.

ПРУЖИНКОВО ТВОРЧЕСТВО

"Жабешко Пране" - Драматизация

Приказки се разказват от древни времена, разказваме ги и днес. Весели и тъжни, смешни и страшни, забавни и възбудни, за хора и животни, феи и за герои, за приспиване и за събуждане... Можеш ли да избереш най-хубавата? Или по-добре е да ти разкажат всичките!... На 15. април в чест на Международния ден на книгата и авторското право, който се отбелязва на 23. април, учениците от 4. А клас, насърчавани от нас - своите

учители, изнесоха драматизация „Жабешко пране“ пред по-малките си приятели от 1. Г клас по книгата "Жабешки истории" на Йордан Радичков.

Четенето развива мисълта и въображението на учениците, допринася за правописа и разширяването на речниковия им запас. Драматизирането от своя страна въздейства на въображението на участниците, въвежда ги в съдбата на героите, помага им да осмислят основни човешки взаимоотношения, факти и явления.

Използването на специфичните техники на образователната драма стимулира учениците да разкрият своя потенциал, развива знания, умения и компетентности. Повишава емоционалната им интелигентност.

Водени от мотото "Четенето е модерно и забавно" възпитаниците на СУ "Васил Левски" се въплътиха в ролите на героите от приказката.

Първокласниците от своя страна имаха възможността, макар и за кратко, да се потопят в чудния свят на книгата и театъра по един по-възвущ начин, който пружинките им показаха.

Рени Данева и Нора Беджева - учители

Учителки

Учителките наши са най-добри, учат ни с игри и много шеги. С книжки, приказки, задачи - всеки от нас към успеха крачи!

Пишем, смятаме, четем, пеem песни и теб ще привлечем! Ако сгрешим - не се боим, те ни помагат върха да покорим!

Понякога са строги, но ни мислят само добро, заедно минаваме през всяко зло. Искат да сме умни, да сме знаещи, и винаги така сияещи!

Обичаме ги от сърце, те светят като слънце. Учителки мили, благодарим, че с вас растем и творим!

Мелек Юсуф - 4. А клас

Моя първа учителко, аз не ще те забравя

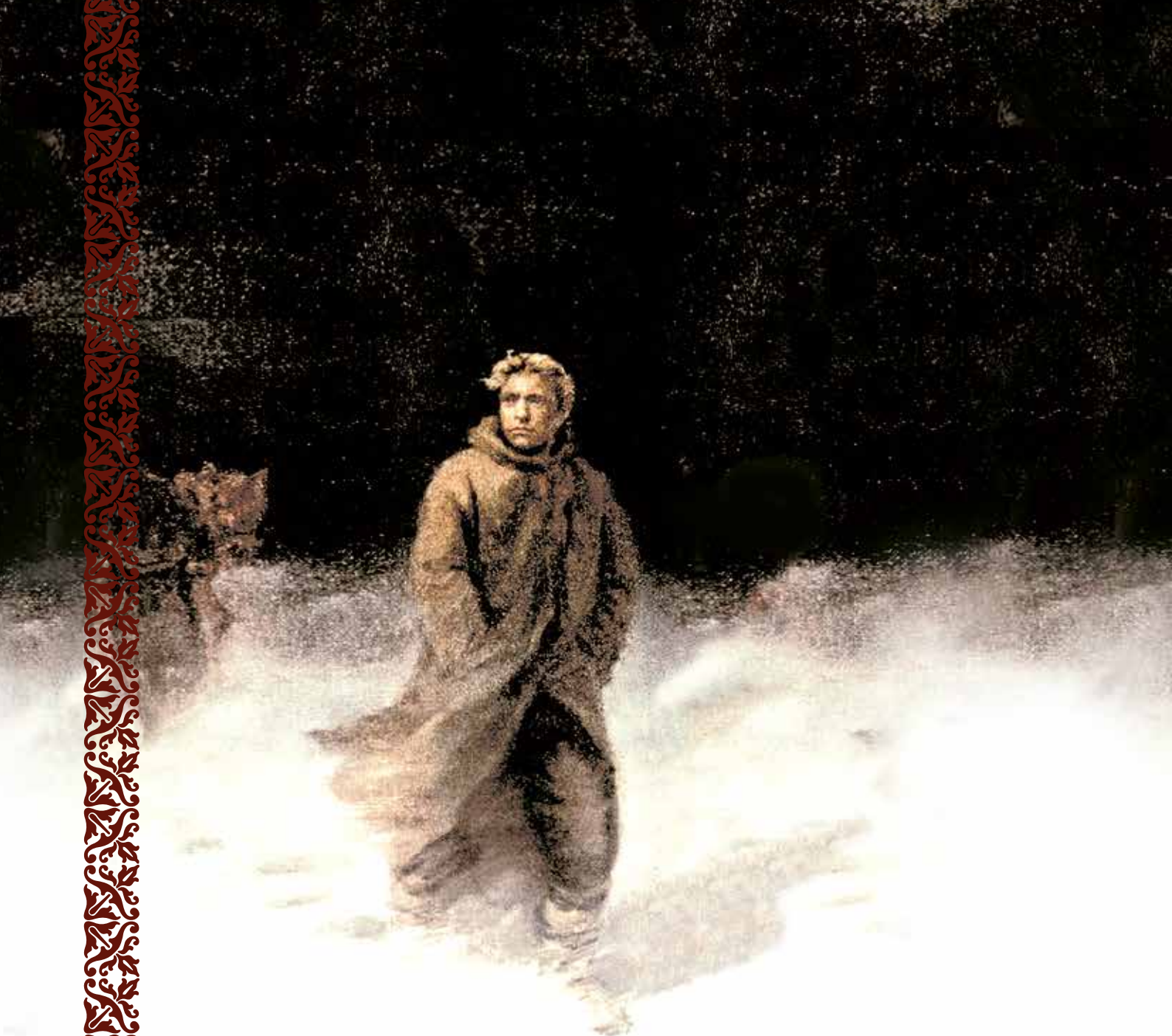
Ти надвесена с любов над мен ми вдъхваше вяра и сила със теб разбрах, че щом се уча, с лекота в живота ще сполуча. Винаги съм си мечтал да имам учител като вас. Понякога сте строга, но и много добра. Вие винаги ще сте на върха. От вас научих да бъда искрен и честен. Вероятно много неща ще забравя, но вас гали ще забравя? - Не няма!

Атанас Кавалджиев - 4. А клас

Сканирай

гр.Хасково, ул. „Стара планина“ №2
e-mail: info-2601025@edu.mon.bg
www.soulevski-hs.com
тел: 038 662993